

Doi pribegi și o nevăstuică-vânător

Drumul către lac a fost unul foarte dificil. Era începutul unei noi vieți, fără paza câinelui și siguranța oferită de poiată, dar cu sufletul plin de griji din cauza nevăstuicii.

„Hoinarule, dă-mi curaj, te rog. Trebuie să fiu puternică până când Baby se va face mare” – Muguraș vorbea în gând cu rățoiul. Se obișnuise să-și pună întrebări și să-și răspundă singură. Dar acum vorbea cu rățoiul, prietenul cel bun, care rămăsese în sufletul ei.

În drum spre lac, Baby obosise și începuse să meargă din ce în ce mai greu. Muguraș l-a dus pe cel

mic spre o plantație cu orez. Au băut apă din pâraiașele care curgeau în șanțurile de irigații făcute printre lanuri și și-au astâmpărat foamea mâncând greierii de pe firele de orez. Baby a adormit într-o clipită la umbra frunzelor de dragavei¹. Muguraș, care nu închisese un ochi toată noaptea, tocmai căzuse răpusă de somn când se auziră niște strigăte asurzitoare.

— Vai! Ce-i asta?

Muguraș nu putu deschide repede ochii. Își simțea pleoapele atât de grele, de parcă erau lipite.

— Tu nu știi cât e de periculos aici? se răsti cineva, certând-o pe găinușă.

— Vai de mine! Unde mi-o fi mintea? strigă Muguraș, ridicându-se imediat.

De sus, de pe mal, șeful cârdului de rațe se uita în jos la Muguraș. În spatele lui erau și celelalte rațe.

— De ce ai plecat? În poiată ați fi fost în siguranță...

— Păi, știți, eu... de fapt... se bâlbâi găinușă.

Era mai bine să nu-i spună rățoiului-șef că ea și Baby nu erau în siguranță în ogradă. La ce i-ar fi folosit să-i spună că aflase ce planuri aveau fermierul și nevasta lui?

— Mi-a părut rău că v-ați certat din cauza noastră. Noi plecăm spre lac, spuse Muguraș.

¹ Plantă cu tulpină înaltă, cu frunze lungi și înguste, cunoscută și ca „stevie crețată”.

Apoi urcă dealul împreună cu Baby, îndreptându-se în grabă spre lacul până la care nu mai aveau mult de mers. Rațele se strânseseră lângă cel mic. În special femelele nu-și puteau lua ochii de la drăgălașul rățoiaș. Acesta însă se ținea de mama lui.

— Îți mulțumim că ai clocit oul de rață, îi spuse lui Muguraș o rață din cârd. E prima dată când văd un rățoiaș atât de frumușel! Noi nu știm ce înseamnă să clocești un ou și să faci puișori. De îndată ce facem ouă, ne sunt luate și scoase la vânzare sau date la incubator. Ce fericire să avem un rățoiaș în familia noastră!

— Ce-ai zis? Familie? Nu am de gând să vi-l dau pe Baby! zise răspicat Muguraș, oprindu-se din mers.

— Cum? Și ce-o să faci cu el? Ești o găină!

— *Eu sunt mama lui! O să-i taie vârful aripilor! Cum crezi că o să-l las să se întoarcă în ogradă?*

— De asta ai dat bir cu fugiții? Nu are de ce să-ți fie frică. Nu doare deloc. Ustură un pic, dar nu doare. S-ar putea nici să nu simtă. Îi taie vârful aripilor ca să-l împiedice să zboare.

— Ce vrei să spui?

— Baby seamănă mai mult cu un rățoi sălbatic decât cu o rață domestică. Dacă nu e domesticit, este în pericol. Ar trăi precum Hoinarul, pribegind de colo, colo, și ar fi omorât.

Muguraș continua să meargă fără să spună nimic. Hoinarul avusese parte de o moarte cumplită, tragică. Dar, chiar și așa, găinușa nu avea de gând să-l dea pe cel mic cârdului de rațe. Șeful rațelor se ținea după Muguraș, încercând s-o convingă.

— Gândește-te la Hoinar. A plecat de lângă ai săi și a fost tot timpul un singuratic. E greu să trăiești așa, nici ca o rață sălbatică, dar nici ca o rață domestică. Dar asta a fost, nu și-a putut schimba destinul. Din cauza nevăstuicii și-a pierdut partenera și a fost mușcat de aripi. Pentru că nu putea zbura, nu a avut cum să se întoarcă pe tărâmul zăpezilor.

— Și-a pierdut aripile din cauza nevăstuicii? întrebă Muguraș.

— Cine să fi fost, dacă nu nevăstuica?

Muguraș încuviință, fără să mai spună nimic. Își aminti cum se zbârleau și tremurau penele de pe gâtul rățoiului când auzea de nevăstuică.

— Rața cea albă a fost sufletul lui pereche, dar și ea a căzut în lazele nevăstuicii, continuă șeful rațelor, oftând adânc. Și asta s-a întâmplat pentru că el nu s-a putut lepăda de obiceiurile lui de rățoi sălbatic. Dacă rața cea albă ar fi făcut oul în poiată, nu ar fi murit și ar trăi și acum cu noi, în cârd. Dar, oricum, dacă fermierul îi lua oul, n-ar fi putut să-l clocească.

Muguraș începu să tremure aducându-și aminte de ultima noapte petrecută alături de rățoi. „Hoinarule, abia acum înțeleg ce era în sufletul tău. Amândoi am avut același vis, aceeași dorință. Ce bine ar fi fost dacă aș fi știut adevărul puțin mai devreme...” își spuse găinușa în gând. Înțelegea acum că rățoiului îi fusese teamă că ea, Muguraș, nu ar fi vrut să clocească oul dacă ar fi știut că era făcut de o rață. „Chiar dacă aș fi știut adevărul, nu aș fi dat înapoi. Nimeni nu știe cât de fericită am fost cât timp am clocit oul!”

Găinușa își încetini pasul ca să meargă alături de Baby, în ritmul lui. Celelalte rațe, femelele, nu i s-au alăturat.

„Tu, nevăstuică, vânător înspăimântător! Mi-e frică de tine și te urăsc din tot sufletul! Mi i-ai luat pe cei mai dragi! Ah! Dacă aș fi mai puternică decât tine, m-aș răzbuna!” își spunea cu înverșunare Muguraș. Răzbunare? Ce prostie! Doar cât se gândea la viața în sălbăticie și-i venea să plângă. Dar își ținu ciocul bine strâns și se abținu.

Au ajuns la lac. Rațele au sărit în apă abia după ce s-au certat cine să aibă întâietate. Șeful cârdului a rămas alături de Muguraș și Baby.

— Vezi? Cel mic nu știe că este rățoi și că poate înota. Chiar dacă are lăbuțe de rață, el încă mai crede

că este pui de găină! spuse șeful rațelor, întinzându-și aripile și încercând să-l ducă pe cel mic în apa lacului.

Însă a fost în zadar. Baby se împotrivea, măcăind din toate puterile.

— Lasă-l în pace! strigă Muguraș înfuriată, cu toate penele de pe ea zbârlite.

Cel mic veni în fugă spre găinușă și se ascunse sub aripile ei.

— Greșești. Nu e bine ce faci, zise rățoiul-șef, oftând din nou. Chiar dacă o găină a clocit oul, un rățoi tot rățoi rămâne.

Dădu din cap nemulțumit și apoi, înotând, ajunse din urmă cârdul de rațe.

Muguraș simțea o greutate pe suflet, dar trebuia să caute un adăpost, un cuib pentru ea și Baby. Se îndepărta de apă, iar hărmălaia rațelor se auzea tot mai greu.

„Nu știu ce aș putea să fac... Trebuie să fiu vigilentă, să nu pună nevăstuica labelle pe noi!” se gândi Muguraș.

În fața lor apăru un desiș de trestii. Muguraș se îndrăgosti de acel loc. Părea un ascunziș minunat: trestiile uscate erau culcate, formând un pătul, iar cele tinere erau dese. Peisajul era superb, cu nuferi și orhidee de apă înflorite. Însă cel mai important era că acolo se găsea hrană din belșug. Era un loc

mirific pentru Baby și mama lui: broscuțele orăcăiau la unison pe frunzele nuferilor, libelulele și lăcustele se odihneau pe lujerii de trestie, iar peștișorii și cărăbușii de apă urcau până la suprafața apei.

„Sper să nu ne găsească nimeni”, își spuse Muguraș. Găinușa făcu un cuib din frunzele uscate de trestie. Doar păsările de talie mică ar fi putut să se strecoare prin desișul de plante de pe lac. Rățoiul cel mic se urcase pe o frunză de nufăr.

— Baby, ai grijă! O să cazi! strigă Muguraș.

— Ai grijă! Ai grijă! repetă vesel micuțul, apoi sări pe o altă frunză de nufăr.

Găinușa era îngrijorată pentru el, dar nu-l putea opri. Baby țopăi din frunză în frunză, până când ajunse în mijlocul lacului.

— Baby, gata! Întoarce-te!

— Mami! Ia uite unde am ajuns! strigă cel mic, dând bucuros din aripioare.

În acel moment, frunza nufărului se înclină și rățoiușul căzu în apă.

— Baby! strigă Muguraș panicată, sărind de pe un picior pe altul.

Speriat, rățoiul cel mic se zbătea. Muguraș sări în apă într-o suflare, dar, din cauza aripilor ude, cu greu reuși să iasă afară.

— Mami! Uită-te la mine! strigă Baby zbătându-se și respirând greu.

Găinușa privi cu atenție: rățoiașul ei nu se îneca, ci, cu mișcări încă stângace... înota! Udă learcă, Muguraș râdea de se prăpădea. Era foarte emoționată să-l vadă pe cel mic mândru de isprava lui, pentru că nimeni nu-l învățase asta.

— Nu încape îndoială: ești un rățoi adevărat!

Zilele treceau în liniște și armonie. Muguraș a fost nevoită să mai slăbească pentru a se strecura cu ușurință printre trestii. Își făcea drum cu grijă, ca să nu-și deranjeze vecinii, o pereche de lăcari care-și cloceau ouăle într-un cuib făcut între tulpinile trestiilor.

Până când luna plină a răsărit pe cer, nimeni nu a intrat în desișul de trestii. Lui Muguraș i se făcea frică de fiecare dată când vedea umbra firelor de iarbă în bătaia razelor lunii sau când trestiile se legăneau în adierea vântului. Încă îi mai era teamă că nevăstuica s-ar fi putut apropia de lac, dar cumva ea și Baby au trăit în siguranță, cel puțin până când i-a descoperit șeful cârdului de rațe. Rățoiul cel mic creștea pe zi ce trece și se pricepea din ce în ce mai bine să

* Lăcarul este o pasăre migratoare și cântătoare, de talie mică, cu cioc subțire și cu penaj brun-roșcat, care trăiește în stufărișul din jurul lacurilor și al mlaștinilor. Mai este cunoscut și sub numele de privighetoarca-de-stuf.

înoate, să se scufunde și să pescuiască. Dar, când se făcea noapte, lui Baby îi plăcea să doarmă sub aripile mamei. Într-o zi, rățoiul cel mic înotă până departe și se întoarce împreună cu șeful rațelor. Sau, după cât arăta de speriat Baby, rățoiul-șef s-o fi ținut după el neinvitat. Urmând ordinele șefului lor, celelalte rațe nu se apropiară de deșul de trestii. Se jucau printre nuferi, făcând hărmălaie. Muguraș nu era deloc încântată de comportamentul rațelor. Speriată, femela lăcar scotea întruna sunete asurzitoare, iar perechea ei zbură de vreo câteva ori deasupra lacului ca să vadă ce se-ntâmplase.

— Ce rațe nerușinate! Cum să știe ele ce-i în sufletul unei mame, atâta vreme cât nu clocesc și nu fac pui!? spuse înfuriată Muguraș.

Îi era teamă că, din cauza zgomotului pe care-l făceau rațele, nevăstuica o să-i descopere adăpostul. Fără să-i pese de îngrijorarea lui Muguraș, șeful cârdului de rațe vorbea vrute și nevrute.

— Ce mare s-a făcut! Abia l-am recunoscut! A luat ce-i mai bun de la rața albă și de la Hoinar. E uimitor cum a ajuns să le învețe pe toate de unul singur! Bravo lui! zise rățoiul-șef încercând să-l mângâie pe Baby cu vârful unei aripi.

Cel mic făcu un pas înapoi, uitându-se când la rățoiul-șef, când la mama lui, Muguraș.

Rățoiul-șef continuă.

— Chiar dacă o găină a clocit oul, un rățoi tot rățoi rămâne! Cei ca noi nu uită niciodată cum să înoate și cum să se scufunde. Iar el știe toate astea fără ca cineva să-l fi învățat. Nu e ca un pui de găină care tremură de frică când e pe câmp, dar se dă viteaz în ogradă!

Pentru Muguraș era ridicolă atitudinea rățoiului-șef, care se dădea mare că o rață e mai brează decât o găină. Nu suporta ideea că rățoiul se lăuda cu cel mic de parcă ar fi fost tatăl lui. „Crezi că o să plece cu tine dacă îl lauzi atât? Te înșeli amarnic!” îi spunea în gând Muguraș. Găinușa credea cu tărie că Baby nu ar fi părăsit-o. Sigură pe sine, își scoase pieptul în față și-l întrebă pe rățoi:

— Vrei să spui că găinilor le este frică pe câmp?

— Evident! Însă tu ești o excepție! Ce știi celelalte găini? Habar nu au că strămoșii lor au zburat cândva deasupra câmpurilor, străbătând cerul, la fel ca păsările!

— Găinile? Au zburat ca păsările? întrebă Muguraș nevenindu-i să creadă ce spunea rățoiul-șef.

Auzi! Să zboare cu aripile astea care-s bune doar să ridice praful! E adevărat, l-a văzut de vreo câteva ori pe cocoș sărind de pe zidul de piatră cu aripile întinse, dar chestia aia nu putea fi numită zbor. Și

asta pentru că a zbura înseamnă să te înalți cel puțin deasupra copacilor, să te menții în aer mult timp și apoi să te îndrepti spre alt loc. Nimic nu s-ar fi comparat cu minunea ca o găină ca ea să fi putut zbura precum o pasăre.

— Și ce s-a întâmplat de nu mai putem zbura? întrebă Muguraș întinzându-și aripile – cu aripile pe care le avea nu ar fi putut să se înalțe nici măcar deasupra trestiilor.

— Asta e din cauză că toată ziua mâncați și faceți ouă. Aripile sunt vai de ele, iar fundul vă crește tot mai mare. Iar voi ce faceți? Continuați să vă lăudați că sunteți vocea soarelui!

Nu-i venea să creadă cât de ipocrit era rățoiul-șef! În fața cocoșului nu putea scoate nici un singur măcăit, dar pe la spate le vorbea de rău pe găini!

— Bun, deci zici că fundul nostru se face tot mai mare. Dar voi, rațele, de ce aveți mersul legănat? Iar aripile la ce vă folosesc? îl întrebă Muguraș cu politețe.

Rățoiul-șef nu-i răspunse nimic. Dându-și seama că discuția nu ducea nicăieri, tuși scurt și schimbă subiectul.

— De fapt, eu am venit pentru cel mic. E foarte periculos pentru el să trăiască aici. Hai să ne întoarcem

în poiată! Dacă tu nu vrei, lasă-l măcar pe el să vină cu mine.

— Nu ni s-a întâmplat nimic rău aici. Dar acum sunt îngrijorată. Dacă voi, rațele, continuați să faceți hărmălaie, vom fi descoperiți. Ia-ți familia și pleacă. Noi, eu și Baby, nu ne întoarcem în poiată.

— Știi că doi pui au fost luați din poiată? Doi! Dintr-odată! Mânați de curiozitate, s-au dus dincolo de grădina de legume, spre dealuri! Găina e atât de mahnită, încât nici nu mai iese din poiată.

De frică, lui Muguraș începură să-i tremure penele de pe gât. Nu înțelegea de ce nevăstuica vâna și mânca doar ce era viu.

— Baby! Vino încoa', la mama! îl chemă găinușa pe cel mic, vrând să-l protejeze sub aripile sale.

Oricât de feroasă ar fi nevăstuica, nu suporta gândul că lighioana ar fi putut pune labele pe rățoiul cel mic. Baby însă nu spunea nimic și rămase pe loc. Se uita când la rățoiul-șef, când la mama lui. Muguraș se simți rănită.

— Era prea greu pentru o găină să aibă grijă de atât de mulți puișori, continuă rățoiul-șef. La noi e altceva. Noi suntem o familie mare și ne va fi ușor să supraveghem un singur rățoiuș. Așa că nu-ți face viața grea și lasă-l în grija noastră! Nemernica de nevăstuică a dat de gustul cărnii fragede. Până la

urmă o să mănânce toți puii de găină! Rămâne de văzut cine va fi următorul...

Muguraș tăcea. Își încordase gheruțele, având sentimentul că umbra fiorosului vânător se apropia de ei. „Nevăstuica o să vină aici cât de curând!” Cine știe, poate că era cu ochii pe ei chiar în acel moment. Găinușa îi aruncă o privire înverșunată rățoiului-șef, lăsându-l mut de uimire.

— Lasă-ne în pace! Pleacă! Acum!

— Nu fi încăpățânată! Nu ai să-l poți trata la nesfârșit ca pe un pui de găină! Un rățoi rămâne tot rățoi, chiar dacă oul a fost clocit de o găină! declară înfuriat rățoiul-șef, apoi se făcu nevăzut.

Văzând că șeful lor se întorcea fără Baby, rațele din cârd începură să facă zarvă mare. Perechea de lăcari ciripi îngrijorată, până când măcăitul rațelor se pierdu în depărtare.

Baby era în cuib, urmărind cu privirea cârdul de rațe. Părea puțin neliniștit, probabil din cauza larmei rațelor.

— Baby, trebuie să plecăm de aici. Nu mai suntem în siguranță, spuse Muguraș.

— De ce?

— Dacă rațele ne-au găsit, și nevăstuica ne va descoperi. E un dușman feroce, ne poate face rău foarte ușor. Nemernica vânează tot ce-i viu. Nu se

dă bătută cu una, cu două. Hai să ne găsim un alt cuib înainte de lăsarea întunericului.

Muguraș luă în cioc penele căzute de pe ei și le aruncă în apă. Apoi încercă să distrugă cuibul cu gheruțele, să nu mai rămână nimic din el. În cele din urmă ieșiră încet din desișul de trestii, ca să nu deranjeze perechea de lăcari. Baby o urma pe Muguraș privind tot timpul înapoi, pentru că nu voia să plece de-acolo. Găinușa știa că în ritmul acela nu aveau să ajungă prea departe.

Începea să se lase întunericul. Muguraș urcă panta lină, acoperită de iarbă, din vârful căreia se puteau vedea lacul și desișul de trestii. Un om venise să ia acasă vaca pe care o legase de o salcie. Iarba de sub salcie era neatinsă – vaca a tras de frânghie cât a putut, ca să mănânce dintr-un pâlț de iarbă mai îndepărtat de copac. Muguraș se uita cu atenție la salcia înconjurată de balegă. Era foarte periculos să rămână peste noapte acolo, în câmp deschis, doar ea și Baby. Muguraș își făcu totuși curaj. „Putem rezista o noapte. Iar mirosul de balegă o să-l acopere pe-al nostru.” Găinușa săpă cu gheruțele o groapă și petrecu noaptea acolo, cu aripile în jurul rățoiașului. Cumva, iarba deasă îi acoperea, dar Muguraș, vigilentă, nu închise un ochi.

Lumina lunii strălucea. Baby dormea liniștit sub aripile mamei sale. Nu se auzea decât vântul care adia printre firele de iarbă. Foarte atentă, găinușa încerca să pătrundă cu privirea întunericul. „Și Hoinarul făcea la fel cum fac eu acum. În timp ce el stătea treaz dând din aripi și făcând întruna zgomot ca să nu se apropie nevăstuica, eu dormeam, așa cum doarme acum Baby”, se gândi Muguraș. Apoi, brusc, amintirile i-au venit în minte cu claritate, ca o picătură de apă rece căzută pe cap: „Asta e! Trebuie să fiu curajoasă, ca Hoinarul! A făcut tot ce i-a stat în putință, deși nu se putea pune cu nevăstuica! La fel a fost și în groapa morții. Nevăstuica nu m-a putut prinde pentru că alergam ca o bezmetică. Dacă o înfruntăm cu mult curaj, nu va pune etichete pe noi!”

Aceste gânduri îi dădeau curaj. Muguraș ieși din mica ascunzătoare și se uită în jos, la desigurul de trestii. Îi părea rău că plecase de acolo, ținea mult la cuibul dintre trestii. Dar nu ar fi putut sta acolo pentru totdeauna, la fel cum nu putuse rămâne nici în poiată. „Sunt o pribeagă, nu am un cuib al meu”, se gândi Muguraș cu tristețe. Urâse din tot sufletul traiul în cușca de plasă. Și nici măcar în curtea în care își dorise atât de mult să stea nu a putut rămâne. Iar după ce această noapte va trece, va trebui să pornească din nou la drum. „De ce trebuie să trăim

așa? O fi pentru că țin prea mult la dorințele mele, la visurile mele? Totuși, am făcut bine că am plecat din ogradă. Nimic nu e mai rău decât cușca de sârmă în care am trăit.” Își aduse aminte de Hoinar. Îl purta în suflet mereu și își dorea din ce în ce mai mult să-l aibă alături. Ce bine ar fi să-i poată auzi glasul, să-l poată privi...

„Ce-i asta?” se întrebă brusc Muguraș, zărind ceva mișcându-se. Se lăsă pe burtă și văzu o umbră neagră apropiindu-se de trestii. Nevăstuica! „Eram sigură!” își zise în gând, fără să facă niciun pas. Tremura din toate încheieturile. Din cauza fricii, dorul de Hoinar și sentimentul de singurătate dispărură într-o clipită. Nevăstuica intră în stufăriș. Trestiile se atinseră una de alta, dar mai mult de atât nu s-a văzut. Îi venea să râdă văzând-o pe nevăstuică rămasă cu labele goale. Muguraș simțea că a câștigat o bătălie: „Hmm... Mi-e frică și tremur toată, dar... ce să vezi? Nu suntem acolo! Hai! Încearcă să ne prinzi, dacă poți!” Nevăstuica ieși din trestii și o luă la fugă spre locul de unde venise.

A doua zi, cei doi se întoarseră în desișul de trestii. Baby sărea neconținut în apă. Muguraș se duse la locul unde avuseseră cuibul. Dar în lipsa lor se întâmplase ceva înfricoșător: fusese atacată perechea de lăcari. Cuibul era distrus, iar ouăle sparte erau

împrăștiate peste tot. Muguraș fu cuprinsă de tristețe și furie. Ouăle din care puișorii trebuiau să iasă în curând erau sparte, iar mama-lăcar nu era nicăieri! Lăcarul își plângea durerea, zburând în cerc deasupra desigurului de trestii.

Tremurând, Muguraș părăsi locul. Își jură în gând să nu-și facă nicăieri un cuib permanent și să trăiască, pentru tot restul vieții, pândind umbra nevăstuicii, ca să fie mereu cu un pas înaintea ei.

